

FERZAN
ÖZPETEK

Kot dih

Vida
založba

Prevedla Jerca Kos

Dve sestri. Ena resnica.

Orient Express me vozi v daljave ...

Čustveni triler o dveh sestrah, razpet med Rimom in Carigradom. Sedanjost se meša s preteklostjo in pripoveduje o moči življenja, ki nas sili v odločitve, iz katerih se nikoli ne vrnemo.

Slavljenje čarobnega, čutnega in strpnega Carigrada z njegovimi starodavnimi hamami, osmanskimi palačami, ki se odražajo v Bosporju, in starimi sošeskami, ki so že izginile – kot to lahko osmisli le Özpetek.

***

Na čisto običajno nedeljsko dopoldne se mlad par, Sergio in Giovanna, pripravlja na prihod prijateljev na kosilo. Naenkrat ju pred vrati preseneti neznanka, ki je pred mnogimi leti živel v njenem stanovanju. Njen pogled izgubljeno tava naokoli, kot da bi nekoga iskala, zato jo povabita noter.

Ime ji je Elsa Corti. V torbi, ki jo stiska k prsim, skriva sveženj starih pisem iz Carigrada. Nihče jih še ni prebral, v njih pa med anekdotami o pustolovskem življenju in izpovedmi, polnimi nostalgije, razodene strašno skrivnost. Na videz nepomembna preteklost ponovno vdre v sedanost in razburka monotono življenje Sergia, Giovanne in njunih prijateljev.

***

Ferzan Özpetek v svoji tretji knjigi *Kot dih* oživlja močan vihar čustev ter prepleta stare in nove resnice, ki ponesejo bralca na konec šestdesetih let. Po poti Orient Expressa nas vodi od Rima do Carigrada in popelje nazaj v preteklost v vznemirljivem nizu preobratov.

Kdo je v resnici Elsa Corti? Zakaj je pred tolikimi leti zapustila Italijo in se za vedno oddaljila od sestre Adele, na katero je bila vedno močno navezana?

Stran za stranjo se začnejo razplamtevat strasti, ki so dolgo časa mirovale, in vse prisilijo, da se začnejo spopadati s svojimi občutki, dvomi, lažmi ...

“

”

Naposled je prevladala ljubezen, tista, ki naju je od nekdaj povezovala. Dolgo je trajalo, da sem to doumela, potem pa je bilo vse bolj jasno. Nisi tudi ti prišla do istega sklepa?

[...]

Pa saj ni važno, življenje pač beži mimo kot dih, v naju pa ostaja obžalovanje zaradi tistega, kar bi lahko storili, in zavest o tem, kar sva postali.

Informacije o knjigi

Naslov: Kot dih

Avtor: Ferzan Özpetek

Prevod: Jerca Kos

Število strani: 152

Vezava: mehka z zavihki

Leto izdaje: 2021

ISBN 978-961-95257-8-4

Cena: 24,90 €

<https://www.goodreads.com/book/show/58559470-kot-dih>

www.zalozbavida.si

@zalozbavida

@zalozbavida

Založba Vida

https://www.goodreads.com/zalozba_vida

O avtorju

Ferzan Özpetek je turško-italijanski filmski režiser in scenarist, ki se je rodil v Carigradu, nato pa odšel v Italijo, da bi študiral filmografijo. Trenutno živi in dela v Italiji. Velja za enega najboljših italijanskih romanopiscev in scenaristov.

Režiral je kar nekaj poznanih filmov, med drugim Hamam, Harem Suare, The Ignorant Fairies, Facing Windows, Sacred Heart, Saturn in Opposition ...

Kot dih je njegova najnovejša knjiga, čustveni triler, ki prinaša strast, ljubosumje in razvezane poti.

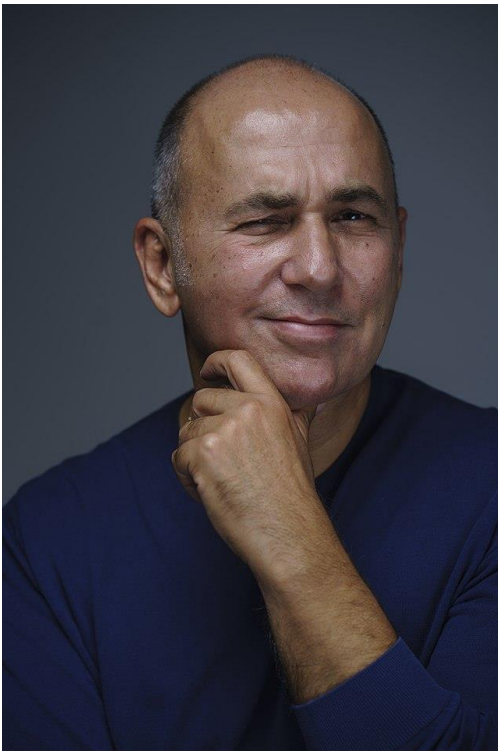

Foto: TW8MGP

“

”

Bolečina. Beseda, ki vse pove in nič ne pojasni. Si kdaj pomislila, da se v njej skriva “čin”, star izraz za dejanje? Kot bi to trpljenje povzročilo hoteno dejanje. Samo ti lahko veš, kako daleč te lahko odpelje. Ko zares ljubiš, moraš biti pripravljena na vse, na bliske in nevihte, na deževje in sušo. Ne moreš vedeti, v kaj te bo prisililo čustvo, ki v tebi vzbuja koprnenje. Ne ločiš niti sreče od obupa, saj v ljubezni prva često vodi v drugega.

Odlomek

Carigrad, 14. november 1969

Draga Adele,

skoraj tri mesece je, odkar sem odšla, meni pa se zdi, da so minila leta. Ne, stoletja. Potovanja z vlakom se komaj spominjam, kot da ne bi bila čisto pri sebi. Mučili so me dvomi; šele zdaj sem doumela resnost tega, kar sem storila, in tega, kar me čaka. Spominjam se razkošnega kupeja, stenskega opaža, svile in žameta, mehkega sedeža in z zlatom uokvirjenega ogledala, v katerega se nisem hotela pogledati. Skozi okno sem opazovala pokrajino, ki je bežala mimo kot preteklost, ki sem jo puščala za sabo. Na lepem me je živahen klepet zvalil na hodnik. Bil je poln elegantnih moških in žensk, namenjenih proti koncu vlaka. Radovedno sem jim sledila in se znašla v restavraciji s srebrnim priborom in krožniki iz najfinejšega porcelana na mizah. Vedela sem, da je Orient Express eden najbolj luksuznih vlakov na svetu, kljub temu pa me je osupnilo tolikšno razkošje v vagonih, ki z vso hitrostjo drvijo v neznano. Ko mi je naproti prišel natak, da bi me pospremil k mizi, sem zbežala, saj me je nenadoma obšel tesnoben občutek, da vsi grajajoče strmijo vame. Zatekla sem se spet v svoj kupe in ostala tam do konca potovanja.

Ko smo prispeli v Carigrad, sem bila na koncu z močmi. Bila sem izčrpana, ker kljub udobju nisem skoraj nič spala, in na smrt prestrašena. Nisem vedela, kam naj grem. S težkim srcem sem odvlekla kovček s postaje Sirkeci. Ponudil se mi je nosač, a sem ga v strahu, da mi bo prtljago ukradel, z neprijazno kretnjo odgnala. Komaj sem se še držala na nogah. Ura je bila osem zjutraj, okoli mene so odmevali zvoki, nerazumljivi klici, vonjave začimb. Ulice so vrvele od ljudi in vseh vrst vozil – ročnih vozičkov, avtov, koles. Ob vsakem koraku me je bolj preplavljal občutek, da sem z odhodom storila strašno napako. Zajemala sta me žalost in obup.

Zatekla sem se v prvi hotel, na katerega sem naletela, in najela sobo z razgledom na Zlati rog, v kateri sem ostala vse do danes. Hotel Izmir je star in je doživel boljše čase. Zdaj v njem prenočujejo predvsem trgovski potniki, ki z vzorci najrazličnejšega blaga prihajajo iz najbolj oddaljenih turških pokrajin.

Predvčerajšnjim sem v veži srečala možaka v temnem krznenem plašču, ki mu je segal do tal. Na glavi je nosil visoko kučmo, okoli vratu pa medaljon, okrašen s svetlomodrimi, zelenimi in koralno rdečimi kamni. S seboj je imel kovček preprog in kitari podobno glasbilo. Ko sem šla mimo njega, sem se ga nehote dotaknila, on pa se je obrnil za mano. Imel je kot magnet privlačne črne oči, ki so se zdele občrtane s kajalom. Imela sem občutek, da vidi vame, in oblila me je kurja polt. Zadnje čase se mi ob pogledih ljudi pogosto zazdi, da vedo vse o meni.

Stopnice v hotelu so strme, dvigala pa ni. Toda z najvišjega nadstropja, v katerem strežejo zajtrk, je prelep razgled. Mislim, da ga bom pogrešala. Danes namreč odhajam. Spet sem pripravila kovček in ga postavila v kot ob vratih, da ga bo nosač odnesel v pritličje. Selim se v četrt Beyoğlu, v stanovanje, ki mi ga je našel Dario, moj prijatelj. Pravi, da je Izmir navadna luknja, s čimer se ne strinjam. Priznam pa, da je bivanje v hotelu, naj bo še tako cenen, postalo

predrago za moje prihranke, s katerimi sem že precej na koncu. Poleg tega, pravi Dario, je okolica železniške postaje na slabem glasu, neprimerna za spodobno dekle. Ob tem mi pomežikne in ne vem, ali misli resno ali posmehljivo. V dvomu raje nič ne pripomnim. Sama vem, da nisem dober človek, ampak kaj pa on ve? Čeprav se mi včasih zdi, da je uganil več, kot sem mu povedala, me nikoli ne obsoja. Zakaj bi se potem jaz? Tako, pa sem povedala. Če si pričakovala opravičilo, boš razočarana. S tem nočem reči, da sem si odpustila, kar sem ti storila. Toda nisem bila edina, ki je zagrešila nekaj neopravičljivega.